

ODPIS

Sygn. Akt VI ACz 1073/06

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny

w składzie

Przewodniczący – Sędzia SA Małgorzata Manowska (spr)

Sędzia SA Wanda Lasocka

Sędzia SA Marek Podogrodzki

Protokolant -----

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2006 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego E K

sp. j. K i Spółka z siedzibą w Ż od decyzji Prezesa Urzędu

Regulacji Energetyki z dnia 16 czerwca 2004 r. (DPE 2279 I 2004)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek zażalenia Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego E K

sp. j. K i Spółka z siedzibą w Ż

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i

Konsumentów

z dnia 27 kwietnia 2006 r. sygn. akt XVII Ame 110/04

postanawia:

oddalić zażalenie

Uzasadnienie.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił apelację Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego E - K sp. j. K i Spółka z siedzibą w Ż od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 lutego 2006 r.

W uzasadnieniu wskazał, że skarżący nie uiścił opłaty sądowej od apelacji wniesionej w dniu 30 marca 2006 r. (data nadania 27 marca 2006 r.). Sprawa z odwołania od decyzji Prezesa URE jest sprawą gospodarczą, o czym przesądza treść art. 479 [1] par. 2 pkt 3 k.p.c., a zatem opłatę sądową należało uiścić przy wniesieniu apelacji, stosownie do art. 130 [2] par. 4 w związku z art. 130 [2] par. 3 k.p.c.

Od postanowienia Sądu Okręgowego zażalenie wniosło Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe E - K sp. j. K i Spółka z siedzibą w Ż. W zażaleniu zarzucono błędną interpretację art. 130 [2] k.p.c. i sprzeczność zapisu paragrafu 1 tego przepisu z paragrafem 3. Ponadto w zażaleniu podniesiono sprzeczność art. 130 [2] par. 4 k.p.c. z art. 32 i 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie nie ma uzasadnionych podstaw prawnych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni art. 130 [2] k.p.c., a pomiędzy par. 1 i 3 tego przepisu nie ma wewnętrznej sprzeczności.

Zgodnie z art. 130 [2] par. 1 k.p.c. pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli pismo podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. Środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelacja, zażalenie, skarga kasacyjna, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od

nakazu zapłaty, skarga na orzeczenie referendarza sądowego) sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty – jeżeli podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

W odniesieniu do pism podlegających zwrotowi istnieje jeszcze możliwość ponownego skutecznego wniesienia pisma. Zgodnie z art. 130 [2] par. 2 k.p.c. w terminie tygodniowym od dnia doręczenia zarządzenia o zwrocie pisma strona może uiścić brakującą opłatę. Jeżeli opłata została wniesiona we właściwej wysokości, pismo wywołuje skutek od daty pierwotnego wniesienia. Skutek taki nie następuje w razie kolejnego zwrotu pisma. Możliwość powyższa nie istnieje natomiast w przypadku odrzucenia środków odwoławczych bądź środków zaskarżenia. Po pierwsze, wniosek taki wynika wprost z treści art. 130 [2] par. 2, który mówi o zarządzeniu o zwrocie pisma, a nie o postanowieniu o odrzuceniu środka zaskarżenia. Ponadto wskazuje na to układ art. 130 [2], to znaczy umieszczenie zapisu o możliwości ponownego wniesienia pisma przed paragrafem 3, regulującym kwestię odrzucenia środka zaskarżenia bądź środka odwoławczego.

Zgodnie z art. 130 [2] par. 4 k.p.c. przepisy paragrafu 1 - 3 stosuje się do pisma wniesionego w postępowaniu w sprawach gospodarczych także wówczas, gdy przedsiębiorcy nie reprezentuje adwokat lub radcy. Zarządzenie o zwrocie pisma powinno jednak zawierać określenie wysokości należnej opłaty stosunkowej, jeżeli opłata została uiszczona w niewłaściwej wysokości, oraz wskazanie skutków ponownego wniesienia pisma. Z przepisu tego wynika, że w stosunku do przedsiębiorców w sprawie gospodarczej odrzucenie środka odwoławczego lub środka zaskarżenia z powodu braku należnej opłaty następuje bez możliwości ponownego skutecznego wniesienia na podstawie art. 130 [2] par. 2 k.p.c. Art. 130 [2] par. 4 odsyła bowiem do art. 130 [2] par. 1 - 3 k.p.c. Jak to już wyżej powiedziano paragraf 2 znajduje zastosowanie tylko do pism podlegających zwrotowi zarządzeniem przewodniczącego, nie zaś do

środków odwoławczych bądź środków zaskarżenia odrzuconych z powodu braku należnej opłaty postanowieniem sądu. Również w art. 130 [2] par. 4 k.p.c. mowa jest o pouczeniu zawartym w zarządzeniu o zwrocie pisma a nie o postanowieniu odrzucającym środek zaskarżenia lub środek odwoławczy.

Apelacja pod względem formalnym jest także pismem procesowym, ale pismem o szczególnym charakterze, zawierającym środek odwoławczy. Stąd podlega dodatkowym wymaganiom określonym np. w art. 368 par. 1 k.p.c. i inne są rygory nie zachowania tak wymagań formalnych jak i konstrukcyjnych tego środka prawnego. Rygorem tym jest odrzucenie apelacji postanowieniem przez sąd, nie zaś jej zwrot zarządzeniem przewodniczącego (art. 370 i 370 [1] k.p.c.).

Również w art. 130 [2] k.p.c. inny rygor przewidziany został dla pism, które podlegają zwrotowi na skutek nie wniesienia od nich należnej opłaty, a inny dla środków odwoławczych i środków zaskarżenia z powodu tego samego uchybienia. Stąd brak jest sprzeczności pomiędzy paragrafem 1 i 3 tego przepisu.

Art. 130 [2] k.p.c. jest przepisem prawa procesowego (bezwzględnie obowiązującym) i wiąże sądy orzekające w niniejszej sprawie. O ile skarżący uważa, że wymieniony przepis jest niezgodny z art. 32 i 45 Konstytucji RP, to może skorzystać z właściwych środków prawnych, które mogą doprowadzić do utraty mocy art. 130 [2], a następnie ze skargi o wznowienie postępowania.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 w związku z art. 397 par. 2 k.p.c. orzekł jak na wstępie

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Referent Stażysta